

med eksklusivaftaler ikke er ret stort, og vi vil ikke på det grundlag, der foreligger nu, være med til at ændre foreningsfrihedsloven. Hvis det ikke har været nævnt i dag, vil jeg gøre det. Man siger jo, der er en sag fra Kristelig Fagforening på vej til Menneskerettighedsdomstolen om fortolkning af Menneskerettighedskonventionens artikel 11. Vi har jo til gode at se, hvad den ender med, men jeg vil gerne sige, at det var nøjagtig den samme bestemmelse, der i sin tid var udgangspunkt for, at vi fik vores foreningsfrihedslov, og problemet om eksklusivaftaler var berørt i den dom, der hedder British Raildommen. Det fremgår af den dom – og den kan man læse om i bemærkningerne til den første foreningsfrihedslov, vi fik lavet herhjemme – at man ikke tog direkte afstand fra eksklusivaftaler.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Først til fru Vibeke Peschardt. Jeg er fuldstændig enig i, at den lov, vi har i dag, netop har taget udgangspunkt i den konvention, som Danmark nu er blevet anklaget for at overtræde alligevel.

Men det er bare ikke det, dette her drejer sig om. Det, jeg bl.a. har prøvet at gøre, er at gøre opmærksom på, at der faktisk er en stramning undervejs under Maastricht-Traktaten under Den Sociale Pagt. Det er derfor, det er det, der er på, og det er derfor, jeg ikke har henvist til andre ting, som vi har diskuteret til hudløshed igennem masser af år, så vi kunne få en helt klar diskussion om, hvad det er, vi taler om.

Men nu kan jeg se, at der er så mange alligevel, som siger: Uha, vi må endelig have nogle konkrete eksempler, og så snart man giver et konkret eksempel, er der nogle, der springer i luften, eller også siger man som hr. Aage Frandsen fra SF, at det er noget pjat at diskutere frihed; hvorfor skal vi overhovedet diskutere det sådan en sen aften? Hr. Aage Frandsen sagde faktisk, at det er noget pjat at diskutere frihed i denne sammenhæng; det, man i virkeligheden skulle gøre ifølge hr. Aage Frandsen, var at diskutere klassekamp. Det er jeg sikker på at hr. Aage Frandsen også er bedre til, men det har bare ikke noget med dette her at gøre.

Det, beslutningsforslaget handler om, er frihed for det enkelte menneske, men det er måske så vanvittig svært for hr. Aage Frandsen at forstå, at vi er nogle partier – og her gælder det altså de tre borgerlige: Venstre, De Konservative

og Fremskridtspartiet – der ikke som hr. Aage Frandsen ønsker at udnytte svaghederne i systemet. Vi ønsker lige retfærdighed for alle. Vi ønsker ikke, at det bliver en klassekamp. Vi ønsker frihed for det enkelte menneske. Men jeg kan godt forstå, at det kan være vanskeligt for SF.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes nok, det var et opsigtsvækkende indlæg, vi fik fra den radikale ordfører for et øjeblik siden. Der sker åbenbart ting og sager, når Det Radikale Venstre har været i den socialdemokratiske Nyrupregerings favn i halvandet år. Man har åbenbart glemt sine rødder. Man har åbenbart glemt det, der måtte udgøre den radikale ryggrad, når det gælder opfattelsen af organisationerne på det danske arbejdsmarked. Jeg mener faktisk, at hvis der er noget, der har kendetegnet Det Radikale Venstre op igennem dette århundrede, er det, at Det Radikale Venstre har stået på borgernes side, når de risikerede at blive kvalt i organisationernes magtbrynde.

Det synspunkt og den holdning forstår jeg at De Radikale har smidt over bord. Om det er en særlig gestus til vennerne, Socialdemokraterne, i regeringen, kan jeg ikke vide, men jeg må nok sige, at det har været utrolig overraskende at høre det radikale indlæg ved denne lejlighed.

Jeg håber, at Det Radikale Venstre vil revurdere sin holdning og vende tilbage til de stolte traditioner, som startede ved århundredskiftet.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg skal ikke blande mig i spørgsmålet om, hvad der sker med partiets standpunkter i principielle spørgsmål, når de henholdsvis kommer i eller går ud af regeringer, men svare fru Annette Just.

Jeg sagde, at det var et meget vigtigt principielt spørgsmål, men vi synes, det er noget pjat at diskutere det på det grundlag, som I er kommet med. Det er simpelt hen for ringe, det er for sølle. Vi synes, det er et meget vigtigt spørgsmål, som man ikke bare skal spise af med 6 linjer på forsiden, og så er der vel en 30 linjer i bemærkningerne, og I er tre partier om det; det vil sige, at der er sådan en 12 linjer til hver.

Jeg synes, det er for ringe. Jeg kan ikke forstå, at I ikke kan lave arbejdet bedre ...

Den fg. formand (Grete Schødtts):

Man må ikke sige »Ik«.